

nejvyššího soudu čís. 2637 sb. n. s., jež ani novým vyrovnávacím řádem ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. nedoznalo změny. Poukaz k rozhodnutí čís. 7378 sb. n. s. je nemístným, poněvadž tam byl zamítnut návrh na povolení exekuce pro neurčitost jmění (příjmů) v návrhu označeného, na něž exekuce měla být vedena. Týkalo se tedy jen první části § 54 čís. 3 ex. ř. a výkladem druhé části (od slov »und endlich . . .«) se rozhodnutí to nezabývalo. A rozhodnutí čís. 4095 sb. n. s., jímž vysloveno, že není třeba, by v návrhu o povolení exekuce bylo tvrzeno a prokázáno, že předmět, na něž se vede exekuce, je vlastnictvím dlužníka, neodporuje názoru, že vymáhající věřitel musí v návrhu uvést okolnosti rozhodující pro přípustnost exekuce za vyrovnávacího řízení, k nimž přihlížeti je z úřadu.

Čís. 11801.

Tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák. počíná skutečnou znalostí škůdcovy osoby, kterážto znalost musí být taková, by vystála k podání žaloby; nestačí možnost vědomosti.

Při promlčení podle § 1489 obč. zák. nelze posuzovati každou jednotlivou měsíční a roční částku ucházejícího důchodu samostatně.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, Rv II 126/31.)

Žalobce domáhal se na žalované obci jakožto majitelce plynárny a na zaměstnancích plynárny náhrady škody, ježto roku 1922 byl v plynárně usmrčen syn žalobcův. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že žalobní nárok jest vzhledem k § 1489 obč. zák. promlčen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nebylo třeba zjišťovati, kdy byl žalobci doručen rozsudek odsuzující žalované B-a a Z-a, neboť ustanovení o promlčení žaloby o náhradu škody nečiní začátek promlčení lhůty závislým na doručení odsuzujícího rozsudku, nýbrž na době, kdy poškozený mohl zvědět o osobě škůdce jakož i o výši škody. V souzeném případě měl žalobce příležitost zvědět u soudu o osobách, jež smrt jeho syna zavinily a mu škodu způsobily. Opomenul-li to, je to jeho chyba. Pokud se týká škody musil žalobce její výši znáti v krátké době po synově smrti, neboť, je-li pravda, že mu syn posílal týdně 20 Kč na výživu a ročně 450 Kč na ošacení, pak zajisté ihned po synově smrti pozoroval, že mu tyto částky nedocházejí. Žalobce skutečně svou škodu shledává v tom, že smrtí synovou o ony částky přišel a i v žalobní prosbě domáhá se toho, by mu žalovaní částky ty platili od 1. března 1923. Nemůže se tedy žalobce odvolávati na to, že se o výši škody dověděl teprve, když se jeho výdělkové poměry zhoršily následkem jeho stárí. Poněvadž však žalobce, znaje škodu a jsa s to znáti i osoby, jež ho poškodily, přes to žalobu nepodal do tří let, nýbrž až teprve dne 10. července 1929, správně posoudil prý soud věc po stránce právní, zamítnuv žalobu jako promlčenou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze sice schváliti názor odvolacího soudu, že začátek promlčecí lhůty podle § 1489 obč. zák. jest závislý na době, kdy se poškozený může dovědět o osobách škůdců. Podle jasného doslovu citovaného zákonného ustanovení počíná tříletá promlčecí lhůta skutečnou znalostí škůdcovy osoby, kterážto znalost musí býti taková, by vystačila k podání žaloby. Možnost vědomosti se nerovná skutečné znalosti (srov. rozh. čís. 6860, 7102 a 9755 sb. n. s., k nimž se k vůli stručnosti poukazuje). Dovolatel nečiní však napadenému rozsudku v otázce znalosti osob škůdců výtky (§ 503 č. 4 a § 506 poslední odstavec c. ř. s.). Jeho vývody s hlediska nesprávného právního posouzení věci týkají se jeho vědomosti o výši škody. Nelze mu však dáti za pravdu. Žalobce tvrdil v žalobě, že mu syn pravidelně posílal 20 Kč týdně na výživu a 450 Kč ročně na ošacení, a odvolací soud správně z toho usoudil, že žalobce musil v krátké době po synově smrti bezpečně znáti výši škody, an tvrzené pravidelné týdenní částky nedostával. Měl tudíž žalobce potřebnou vědomost o škodě, spočívající v tom, že mu ušla výživa, k níž byl syn podle zákona povinen (§§ 154, 1327 obč. zák.), brzy po jeho smrti. Pokud dovolatel poukazuje k tomu, že se jeho poměry zhoršily, že by byl jeho syn nucen, měsíční příspěvek 80 Kč zvýšiti, stačí na to odvěti, že tvrzené zhoršení by bylo žalobce snad opravňovalo žádati zvýšení renty, na počátek běhu promlčecí lhůty podle § 1489 obč. zák. nemá však okolnost ta vlivu. V souzeném případě jde o žalobu o náhradu škody podle § 1327 obč. zák., jež se promlčuje podle § 1489 obč. zák. ve třech letech, a nelze proto, pokud jde o dobu promlčecí, posuzovati každou jednotlivou měsíční a roční částku samostatně, jak tvrdí dovolání.

Čís. 11802.

Architektura není obchodní živností, nýbrž činností poradní a vědeckou. Nelze ji proto zapsati do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 25. června 1932, R I 476/32.)

Rejstříkový soud vrátil opověď zápisu firmy do obchodního rejstříku za tím účelem, by u předmětu podniku vypuštěn byl dodatek »architektura«, ježto podle vyjádření obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 19. listopadu 1931, s nímž rejstříkový soud souhlasí, při architektuře nejde o provozování obchodů ve smyslu obch. zák. a nemůže býti tudíž do obchodního rejstříku zapsána (čl. 4, 271—277 obch. zák.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Šetřením bylo zjištěno, že při architektuře nejde o provozování obchodu ve smyslu obch. zák., poněvadž architektura záleží ve zhotovování návrhů plánů, nákrešů a rozpočtů a pod., jde tedy při ní o činnost poradní a vědeckou, již nelze považovati za obchodní ve smyslu obchodního zákona. Tomu-li tak, nemůže býti architektura předmětem zápisu do obchodního rejstříku jako předmět podnikání a právem proto žádá rej-